

— Нови обуща, дрехи и чанта за книгитѣ, е-хе... една хубава чанта, каквато иматъ другитѣ... и обуща... новички, а тѣзи, скжсанитѣ, ще ги захвърля. Презъ тѣхъ ми се мокрятъ краката, и много ми е студено. Нали е много добъръ дѣдо Коледа, бе мамо?

— Много добъръ. Но той носи само тогазъ, когато малкитѣ деца дълбоко спятъ, и тайно оставя до тѣхъ подаръцитѣ.

Митко не чака да му кажатъ да си легне. Той стана, цѣлуна майка си и се мушна подъ скжсаната черга на одъра. И не следъ много той се унесе въ спокоенъ сънъ.

А майка му остана при огнището. Тя бѣше изтръпнала отъ страхъ.

Пътътъ отъ фабриката до тѣхната хижа минаваше презъ единъ тъменъ долъ. А въ тази страшна нощъ виеха вълци. И тя заплака.

Часоветѣ минаваха бавно. Нощта сякашъ продължаваше отъ година и сякашъ още години щѣше да трае.

Майката задавено плачеше, а Митко сънуваше, че обува едни хубави обувки и че е съ чанта на гърба. И съ нови дрехи е той. И гордо, гордо стѣпва по бѣлия снѣгъ и така му е радостно, топло и хубаво... Той отива на елха. У тѣхъ нѣма, но той е поканенъ на гости и тамъ има елха. Това е срѣдъ голѣмия градъ. Въ тази кжща всичко е свѣтнало. Всичко е потънало въ цвѣтя и коприна. Вжтре, край елхата, пѣе хоръ. Въ една отъ стаитѣ свирятъ. Въ друга — танцуватъ. Той спира при елхата. Тя е отрупана съ скжпи подаръци. Стотици разноцвѣтни ламби горятъ между нейнитѣ зелени клони.

— Ето, виждашъ ли, — казва му едно засмѣно дете — това все дѣдо Коледа го донесе. Той се качилъ на нашия автомобилъ и най-напредъ у насъ дойде.

— Ама съ автомобилъ ли пжтува дѣдо Коледа? — запита очудено Митко.

— Разбира се. Сега никой не си трепе краката. Въ такъвъ голѣмъ градъ, кога дѣдо Коледа ще обиколи пешъ всичкитѣ кжщи?